

Sygn. akt I C 69/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sądowy Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę:

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.917 złotych (pięć tysięcy dziewięćset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciąża powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 116 (sto szesnaście) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 69/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 stycznia 2017 r. powód P. P., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o: zasądzenie od (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. P. kwoty 68.584 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2016 r. oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że 21 maja 2016 r. w godzinach wieczornych na drodze prowadzącej z Ł. w kierunku S., w okolicy miejscowości S. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy powoda P. P. marki I. (...) o nr rej. (...). Przyczyną wypadku było nieuszanowanie pierwszeństwa przejazdu na zwężonym odcinku drogi przez K. K. kierującą samochodem osobowym marki B. nr rej. (...) 85. Koszty naprawy pojazdu powoda wynoszą nie mniej niż 68.583,19 zł. Powód zgłosił roszczenie o zapłatę odszkodowania pozwanemu jako ubezpieczycielowi sprawcy szkody. Pozwany odmówił odszkodowania twierdząc, że zdarzenie ubezpieczeniowe nie miało miejsca. Pozwany podtrzymał takie stanowisko także w odpowiedzi na przedsądowe wezwanie do zapłaty. Z tego względu wniesienie pozwu stało się konieczne.

/pozew k. 2-3/

W odpowiedzi na pozew z 22 lutego 2017 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o: oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nie przyjął odpowiedzialności za przedmiotową szkodę uznając, że uszkodzenia pojazdów nie korelują ze sobą. Uszkodzenia pojazdu B. powstały znacznie wcześniej, o czym świadczą ślady na workach poduszek powietrznych. Uszkodzenia tylnego lewego błotnika i zderzaka w postaci naniesień po oponie nie odpowiadają deklarowanemu przebiegowi zdarzenia. Na pojeździe I. nie zaobserwowano przeszczerpów białego lakieru z B.. Ślady na obydwu pojazdach wskazane jako pochodzące od wzajemnego kontaktu nie odpowiadają deklarowanemu przebiegowi kolizji i torom jazdy pojazdów. Dodatkowo pozwany podniósł, że dokonując oględzin miejsca zdarzenia nie znaleziono śladów na barierach mostu.

/odpowiedź na pozew k. 54-55v/

Na rozprawie w dniu 31 maja 2017 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo oraz zgłoszone wnioski dowodowe. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko zgłoszone w odpowiedzi na pozew.

/protokół rozprawy z dnia 31.05.2017 r. k. 144-147/

Na rozprawie w dniu 4 lutego 2019 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów. Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów według norm przepisanych.

/protokół rozprawy z dnia 4.02.2019 r. k. 261-262v/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zdarzenie miało miejsce w dniu 21 maja 2016 r. w okolicach godziny 21.30 w okolicach miejscowości S.. W zdarzeniu brały udział pojazd powoda - I. o nr rej. (...) oraz K. K. – B. (...) o nr rej. (...). K. K. jechała ul. (...) od strony Ł.. K. K. nie zwolniła przed mostkiem pomimo znaku ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu z naprzeciwka. K. K. wjeżdżając na mostek widziała, że z naprzeciwka jedzie samochód powoda. K. K. ubezpieczona była w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) w (...) S.A. z siedzibą w W..

/bezsporne, zeznania świadka K. K. k. 146-146v/

Po zdarzeniu samochody odholowała firma PPHU (...). S. Z. dostał zlecenie z (...) na kolizję B. i I.. Na miejscu zastano dwa auta, oprócz samochodów uszkodzonych nie było innych aut. Na końcu mostku od wschodu w kierunku Ł. stało B., a na drodze za mostkiem stało I.. B. nie nadawało się do jazdy, miało urwane koło. W B. wystrzeliła poduszka przy kierowcy, boczna. Samochód marki B. został odholowany na posesję przy ul. (...). S. Z. robił zdjęcia B., a zdjęcia I. robił kierowca. W aktach szkody nie ma zdjęć I..

/zeznania świadka K. K. k. 146-146v, zeznania świadka S. Z. k. 145v/

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi K. K.. Szkoda została zarejestrowana pod nr (...).

/druk zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC k. 111-112/

Decyzją z dnia 29 czerwca 2016 r. pozwany poinformował, że nie uzyskał pełnej dokumentacji obejmującej: notatkę policyjną oraz dyspozycji wypłaty. W związku z niepełną dokumentacją na obecnym etapie nie była możliwa wypłata odszkodowania. Poinformowano, że brakującą dokumentację należy dostarczyć w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

/decyzja pozwanego z dnia 29.06.2016 r. k. 110/

Decyzją z dnia 28 lipca 2016 r. (...) S.A. po rozpatrzeniu zgłoszonych roszczeń z tytułu szkody w pojeździe marki I. o nr rej. (...) poinformowało, że nie może zostać przyznane odszkodowanie. Pozwany stwierdził, że po dokonaniu

porównań uszkodzeń obu pojazdów stwierdził, że nie korelują one ze sobą – nie są wzajemnie spójne. Tym samym nie ma podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za zgłaszane zdarzenie, którego skutki nie wynikają z winy drugiego uczestnika ruchu.

/decyzja pozwanego z dnia 28.07.2016 r. k. 74/

Powód dokonał wyceny szkody powstałej w samochodzie marki I. (...). Kalkulację naprawy wykonał rzeczoznawca inż. P. K. z Ogólnopolskiego Zespołu (...). Według strony powodowej wymieniony koszt naprawy opiewa na kwotę 68.583,19 zł.

/opinia nr (...) k. 6-34, kalkulacja naprawy z dnia 18.12.2016 r. nr (...) - I k. 36-43/

Pismem z dnia 21 grudnia 2016 r. powód wezwał do zapłaty odszkodowania w kwocie 68.583,19 zł z odsetkami ustawowymi na koszty naprawy samochodu marki I. (...) nr rej. (...) w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania.

/wezwanie do zapłaty k. 46/

Nie można wykluczyć, że nastąpiło uderzenie lewego przedniego narożnika samochodu marki B. w tylną część błotnika lewego przedniego samochodu marki I..

Nie można wykluczyć, że nastąpiło uderzenie prawym bokiem samochodu B. w barierę ochronną.

Nie można wykluczyć, że nastąpiło uderzenie prawym bokiem samochodu I. w barierę energochłonną.

Deklarowane prędkości przez kierujących pojazdami nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym, a tym samym przebieg zdarzenia mógł być inny niż wskazują uczestnicy.

Inny niż deklarowany przez uczestników zdarzenia jego przebieg, nie pozwala na wypowiedzenie się, co do ewentualnych błędów popełnionych przez kierujących i weryfikacji tych błędów rzeczoną materiałem dowodowym, jak również czy deklarowane okoliczności nastąpiły w miejscu i czasie przedmiotowego zdarzenia drogowego.

Analiza uszkodzeń samochodu I. wykazała występowanie uszkodzeń tożsamyh co do rodzaju i kształtu, wynikających z dokumentacji fotograficznej dotyczących różnego czasu wystąpienia wskazanych uszkodzeń.

/opinia biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych k. 177-193/

Biorąc pod uwagę otrzymane wyniki analizy matematycznej można wskazać, że deklarowane przez uczestników zdarzenia prędkości pojazdów nie znajdują potwierdzenia jako prędkości w chwili kolizji.

W przypadku zderzenia się pojazdów przy prędkościach deklarowanych przez uczestników (40-60 km/h) zakres deformacji nadwozi, lewego przedniego naroża samochodu B. i tylnej części błotnika lewego przedniego samochodu marki I., byłyby znacznie większy niż wynikający z ujawnionych uszkodzeń. Uszkodzenia mogły powstać, jednakże nie w deklarowanych okolicznościach opisanych przez uczestników przedmiotowego zdarzenia drogowego, szczególnie co do prędkości pojazdów.

Pojazdy mogły mieć kontakt między sobą, jak również z elementami infrastruktury drogowej, jednakże biorąc pod uwagę wykonane obliczenia, zderzenie pojazdów przy deklarowanej przez uczestników zdarzenia prędkości pojazdów nie znajduje potwierdzenia jako prędkość w chwili kolizji. Aby pojazdy zderzyły się, a następnie uderzyły o bariery ochronne prędkość tych pojazdów musiałaby być niewielka, oszacowana w wyniku obliczeń odpowiednio dla samochodu B. (...) = 2,7 km/h, dla samochodu I. (...) = 3,8 km/h. Przy takich prędkościach, pojazdy w chwili pierwszego kontaktu praktycznie pozostałyby w miejscu zdarzenia, a kierujący nie musieliby wykonywać manewrów zmiany kierunku jazdy i to tak, aby uderzyć w bariery ochronne znajdujące się przy krawężniach jedni. Ponadto przy

takich prędkościach zderzeniowych zakres deformacji nadwozi jest bardzo mały, bardzo często są to tzw. „uszkodzenia otarciowe” występujące przy niewielkiej prędkości pojazdów oraz minimalnym kontakcie nadwozi pojazdów.

Przebieg zdarzenia budzi duże wątpliwości, co do czasu ich wystąpienia w jednej kolizji. Uszkodzenia nie mogły powstać w czasie jednej, deklarowanej okolicznościami przez uczestników kolizji. Nie można wykluczyć, że aby powstały deklarowane uszkodzenia, kolizje mogły wystąpić, np. dwie lub trzy.

/opinia uzupełniająca biegłego z zakresu analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych k. 224-227/

Przy deklarowanych przez uczestników zdarzenia prędkościach uszkodzenia byłyby znacznie większe, jeżeli chodzi o lewe przednie naroże samochodu B.. Na lewym przednim błotniku w części tylnej samochodu I. przy deklarowanej prędkości 40 km/h i uderzeniu w barierki ochronne uszkodzenia byłyby większe. Jeśli chodzi o uszkodzenia prawej strony I. są to uszkodzenia otarciowe, mogły powstać przy kontakcie z barierą ochronną, która znajdowała się po stronie prawej jadącego na mostku, ale gdyby I. jechała z deklarowaną prędkością, to uszkodzenia byłyby większe. Części obu pojazdów nie mogły mieć kontaktu między sobą jak również z barierami ochronnymi w chwili jednego zdarzenia. ***Mogło nastąpić niewielkie uderzenie w lewy przedni narożnik samochodu B. w samochód I., ale skierowanie samochodu I. (...) na bariery musiałyby być wynikiem celowego działania kierowców.*** Przy prędkości 2,7 i 3,8 km/h pojazdy realnie powinny się zatrzymać po zderzeniu. Przy prędkości 50 km/h czas reakcji kierowcy pojazdu przekracza około 13,89 m. ***Gdyby pojazdy jechały z taką prędkością, to po zderzeniu znalazłyby się poza mostkiem.*** Tym bardziej, że uczestnicy zdarzenia zeznali, że manewr w postaci zmiany toru ruchu wykonali dopiero po zderzeniu, po kontakcie pojazdów. Przebieg zdarzenia mogłoby precyzyjnie ustalić Laboratorium Kryminalistyczne.

Uszkodzenie lewego przedniego naroża pojazdu B. przy deklarowanych prędkościach byłoby znacznie większe. Na samochodzie marki B. na narożu są ślady rysowania. Samochód I. miał szkodę na terenie Francji. Po tym zdarzeniu we Francji pojazd na zderzaku przednim w jego prawej dolnej części posiada uszkodzenia, które są tożsame z uszkodzeniami wskazanymi w tej sprawie. Są widoczne ślady rysowania powłoki lakierowanej z prawej strony samochodu I.. Uszkodzenia te zostały dodatkowo zwiększone poprzez wjechanie w barierę energochłonną. Uszkodzenia i załamania zderzaka są na tyle charakterystyczne, że praktycznie nie jest możliwe powstanie ich w trakcie dwóch zdarzeń. Istnieje tożsamość tych uszkodzeń. Nie można stwierdzić, że ślady na barierach powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Nie ma w materiale dowodowym informacji o śladach hamowania, blokowania, znoszenia. Pojazdy nie uderzyły o krawężnik. Po prawej stronie, tam gdzie miał uderzyć I. krawężnik jest bardzo niewielki, stary. Po drugiej stronie jezdni krawężnik jest niewysoki. Nadto krawężniki po obydwu stronach znajdują się w odległości około 10 cm od barier. Tarcie w chwili uderzenia występuje.

/dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego k. 261v-262/

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków i opinii biegłego. Wnioski opinii biegłego Sąd przyjął za własne ustalenia i ocenił, że opinia była pełna, spójna i rzetelna.

Sąd pominął informacyjne wyjaśnienia powoda złożone na rozprawie w dniu 31 maja 2017 r. z uwagi na fakt, iż powód nie stawiał się na rozprawę w dniu 4 lutego 2019 r. bez usprawiedliwienia. Powód przedstawił jedynie pismo z dnia 30 stycznia 2019 r. z załączonym zwolnieniem lekarskim wystawionym przez lekarza (...). Natomiast brak jest zaświadczenia wydanego przez lekarza sądowego.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka K. K. co do przebiegu zdarzenia, ponieważ są całkowicie sprzeczne z wnioskami biegłego. Są nieprawdopodobne z punktu widzenia fizyki.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający przy czym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 125 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W niniejszej sprawie sporna była pomiędzy stronami zasada odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. za skutki kolizji, do której doszło w dniu 21 maja 2016 r. w okolicach miejscowości S..

Powództwo podlega oddaleniu z dwóch powodów:

- powód nie wykazał że kierująca B. ponosi winę za zaistnienie kolizji,
- szkoda nie została udowodniona co do wysokości ani zakresu.

Zgodzić należy się ze stroną pozwaną, że uszkodzenia pojazdów nie korelują ze sobą, a przebieg zdarzenia budzi wątpliwości. Na podstawie opinii biegłego sądowego A. J. Sąd ustalił, że deklarowane przez uczestników zdarzenia prędkości pojazdów nie znajdują potwierdzenia jako prędkości w chwili kolizji. W przypadku zdarzenia się pojazdów przy prędkościach deklarowanych przez uczestników (40-60 km/h) zakres deformacji nadwozi, lewego przedniego naroża samochodu B. i tylnej części błotnika lewego przedniego samochodu marki I., byłyby znacznie większy niż wynikający z ujawnionych uszkodzeń. Uszkodzenia mogły powstać, jednakże nie w deklarowanych okolicznościach opisanych przez uczestników przedmiotowego zdarzenia drogowego, szczególnie co do prędkości pojazdów. Przebieg zdarzenia budzi duże wątpliwości, co do czasu ich wystąpienia w jednej kolizji. Uszkodzenia nie mogły powstać w czasie jednej, deklarowanej okolicznościami przez uczestników kolizji. Nie można wykluczyć, że aby powstały deklarowane uszkodzenia, kolizje mogły wystąpić, np. dwie lub trzy. Przy prędkości 50 km/h w czasie reakcji kierowcy pojazd przekracza około 13,89 m. Gdyby pojazdy jechały z taką prędkością, to po zderzeniu znalazłyby się poza mostkiem. Tym bardziej, że uczestnicy zdarzenia zeznali, że manewr w postaci zmiany toru ruchu wykonali dopiero po zderzeniu, po kontakcie pojazdów. Przebieg zdarzenia mogłoby precyzyjnie ustalić Laboratorium Kryminalistyczne. Samochód I. miał szkodę na terenie Francji. Z dokumentów wynika, że po tym zdarzeniu we Francji pojazd na zderzaku przednim w jego prawej dolnej części posiada uszkodzenia, które są tożsame z uszkodzeniami wskazanymi w tej sprawie.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei z przepisu art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a więc powód powinien przedstawić Sądowi twierdzenia o faktach, które mają uzasadniać jego żądanie, zaś pozwany wypowiedzieć się co do tych faktów, a nadto przedstawić własne twierdzenia na uzasadnienie podniesionych przez niego zarzutów. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom udowodniać fakty, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód z urzędu, jednakże uprawnienie to ma charakter

wyjątkowy. Dopuszczenie przez Sąd dowodu z urzędu może nastąpić jedynie wtedy, gdy nie ma innej możliwości doprowadzenia do właściwego rozstrzygnięcia sprawy. Jest to prawo Sądu, a nie obowiązek, stąd skorzystanie z tego uprawnienia uzależnione jest od oceny sytuacji procesowej danej sprawy (por. wyrok SN z 7 lipca 2017 roku, V CSK 629/16, Legalis nr 1675533). W szczególności Sąd nie jest zobowiązany do zarządzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń i wykrycia środków dowodowych, pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze zebrane w sprawie dowody a zwłaszcza opinię biegłego sądowego A. J. (2), Sąd przyjął, że powód nie wywiązał się z ciężącego na nim z mocy przepisów art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. obowiązku. W szczególności strona powodowa nie udowodniła powstania szkody w deklarowanych okolicznościach, winy kierowcy B. ani wysokości szkody, bowiem nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii laboratorium kryminalistycznego, co sugerował biegły, a z ustalonego w toku procesu stanu faktycznego wynika, że przebieg zdarzenia był inny niż deklarowany przez uczestników.

Z tych względów wobec niewykazania przez stronę powodową odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) Sąd oddalił powództwo w całości.

Powództwo zostało oddalone w całości. Zgodnie, zatem z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., powód winien zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty celowej obrony. W tej sprawie poniesiony przez pozwanego koszt procesu stanowi wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400 złotych, obliczone stosownie do § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667), opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszt zaliczki na biegłego w wysokości 500 złotych zaksięgowanej pod pozycją nr (...) (punkt 2 sentencji).

Nieuiszczone koszty sądowe wyniosły 116 zł tytułem zwrotu części wynagrodzenia za sporządzenie opinii uzupełniającej (kwota 116 zł wypłacona ze Skarbu Państwa postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 roku k. 232). Zgodnie art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 300 ze zmianami) nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Biorąc zatem pod uwagę przepis art. 113 ust.1 powołanej wyżej ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku oraz art. 98 k.p.c. nakazano pobrać od powoda P. P. kwotę 116 zł na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (punkt 3 sentencji).